

Изобщо правата и привилегиите на тѣзи вакфирани села, могат да се формулиратъ както следва:

а) „Всички вакфирани и свободни села, селища, земи, тюрбета, се казва въ фермана, сж освободени отъ всѣкакви тежки военни, обикновени и законни данѣци и налози“.

б) „Да не се изискватъ и събиратъ отъ раята-селяни, живущи въ тѣзи села и въ подведомственитѣ имъ махали, никакви правителствени данѣци налози, защото раята-селяни на тѣзи села сж привилегировани съ царски височайши актове, наречени „маафкамета“, и сж свободни за винаги отъ плащането на такива данѣци“.

в) „Да не се нарушаватъ и да не се пренебрегватъ издаденитѣ до сега по тоя предметъ царски актове, мюлкнамета и тамисуци, актове съ които още отъ най-старо време сж узаконени, както правата на свободнитѣ рая-селяни, тѣй и ония владѣлски права, съ които се ползувалъ самиятъ завещателъ когато билъ живъ. „Всѣки чиновникъ, който и да билъ той, каквото положение и санъ въ обществото да заема, е длъженъ да вземе актъ, се казва въ фермана, отъ тази строга заповѣдь по тѣзи въпроси, за да може да се съобразява напълно съ духа ѝ и смисълъта ѝ. Независимо отъ това, всѣко длъжностно лице трѣбва да отбѣгва незаконитѣ действия, знаейки последствията, че го чака тежка отговорностъ... Държавнитѣ и общественитѣ служители въ тая страна, като истински служители — пазители на обществената безопасностъ и като служители на шерията и закона сж длъжни да не допускатъ по никой начинъ да се вършатъ отъ когото и да било нелоялни и противни на шерията действия. И, ако такива непокорници и непослушни царски служители би се осмѣлили да вършатъ сами произволи и безакония, то заповѣдвамъ такива да се преследватъ, веднага да се отстраняватъ и да се наказватъ най-строго, като сжщински разбойници“.

г) „Раята-селяни да не се третиратъ, като прости, безправна рая, нито да се нападатъ, изтезаватъ и измъчватъ. Винаги да бждатъ тѣ добре покровителствувани и обезпечавани отъ всѣкакви похищения, тиранства и злодѣяния. Живота, честъта и имота на раята да бждатъ напълно гарантирани отъ законитѣ на страната, съгласно съ изискванията на свещения шериятъ и отъ редицата царски актове... Съ една речъ, раята-селяни отъ тѣзи села да се считатъ за винаги освободени и упростени отъ всѣкакви тежки военни и обикновени данѣци (тежялафи шакки, ве сеферие, ве урфие рестмлеренденъ ферманъ мудже — биндже маафъ — ве мюселимъ — таадатъ — веиттибаръ олунаджактаръ“).

д) „Безъ позволение на войводата на тѣзи села никое външно лице, което и да било то, нѣма право и не може да нахлуе въ предѣлитѣ на реченитѣ свободни села. Насила и съ заплашване не се позволява никому да изисква отъ живущитѣ тамъ селяни каквито и да било данѣчни суми. Защото подобни незаконни дѣяния, отъ гдето и да идатъ тѣ, зле се отразяватъ, както на интереситѣ на вакъфа, тѣй сжщо и на авторитета на монаршата властъ и достоинство на короната“.

е) „Процеситѣ на наказателнитѣ дѣла (джинха ве джинаетъ даваси), кавгитѣ, разпритѣ и други недоразумения, които би се появили между раята селяни, живущи въ границитѣ на тѣзи села, ще се разглеждатъ и решаватъ отъ особени наиби и войводи, които въ действията си ще бждатъ самостоятелни и независими. Споровѣтъ и процеситѣ ще се разглеждатъ и решаватъ съобразно съ шерията, съ обичая на страната и съ правата и привилегиите на раята, узаконени съ царски височайши актове. Вътрешното самоуправление на означенитѣ села е независимо и никой тамъ не може и нѣма право да нарушава статутитѣ на управлението, защото тѣ сж узаконени съ редица царски грамоти“.